

Sygn. akt IV KK 244/17

POSTANOWIENIE

Dnia 27 lipca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Michał Laskowski

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 27 lipca 2017 r.
spraw S. B.,
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w T.
z dnia 22 marca 2017 r., sygn. akt II Ka (...),
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w M.
z dnia 15 grudnia 2016 r., sygn. akt II K (...),

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. zwolnić skazanego S. B. od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 15 grudnia 2016 roku, sygn. akt II K (...), Sąd Rejonowy w M. II Wydział Karny uznał oskarżonego S. B. (B.) za winnego popełniania czynu z art. 180a k.k., polegającego na tym, że w dniu 31 marca 2016 roku w M. na ulicy K. nie zastosował się do decyzji (...) o cofnięciu uprawnienia do kierowania pojazdami wydanej w dniu 25 listopada 2013 roku przez Starostę Powiatowego w M. i kierował w ruchu lądowym samochodem osobowym marki Volkswagen Touran o nr rej. (...), i za to na podstawie art. 180a k.k. skazał go na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Po rozpoznaniu apelacji obrońcy oskarżonego Sąd Okręgowy w T., Wydział II Karny, wyrokiem z dnia 22 marca 2017 r., sygn. akt II Ka (...), utrzymał w mocy zaskarżony wyrok Sądu I instancji.

Od wyroku Sądu Okręgowego obrońca oskarżonego wniósł kasację, którą oparł na podstawie rażącego naruszenia przepisów postępowania mogącego mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, a to art. 41 § 1 k.p.k. w zw. z art. 42 § 1 k.p.k., poprzez rozpoznanie sprawy przez sędziego, co do którego istniała uzasadniona wątpliwość co do jego bezstronności z tego powodu, iż matka oskarżonego B. B. przez wiele lat była ławnikiem w Sądzie Okręgowym w T., a uprzednio w Sądzie Rejonowym w M., w tym Wydziale Karnym i najprawdopodobniej przez okres sprawowania tej funkcji niejednokrotnie orzekała w jednym składzie z sędzią rozpoznającym niniejszą sprawę.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Kasacja okazała się bezzasadna w stopniu, który uzasadniał jej rozpoznanie na posiedzeniu wyznaczonym na podstawie art. 535 § 3 k.p.k. Jedyne podniesione w kasacji zarzuty okazały się bowiem bezzasadne. Stosownie do utrwalonego w orzecznictwie poglądu (postanowienie SN z dnia 6 marca 2008 r., III KK 421/07), podniesienie zarzutu opartego na tezie o rażącym naruszeniu art. 41 § 1 k.p.k. wchodzić może w rachubę wyłącznie wówczas, gdy w toku postępowania przed sądem odwoławczym, albo w toku postępowania przed sądem pierwszej instancji, doszło do wydania orzeczenia w przedmiocie wyłączenia sędziego z powodu istnienia uzasadnionych wątpliwości co do jego bezstronności w sprawie. Orzeczenie takie, zgodnie z art. 42 § 4 k.p.k., może zapaść jedynie wówczas, gdy sędzia złoży takie żądanie, albo gdy wniosek w tej kwestii złoży strona postępowania (art. 42 § 1 k.p.k.). Jest bowiem oczywiste, że decyzji o wyłączeniu sędziego na podstawie art. 41 § 1 k.p.k. sąd nie może podjąć z urzędu, albowiem tryb ten ustawa rezerwuje wyłącznie dla wypadków występowania przyczyn wyłączających sędziego z mocy art. 40 k.p.k. (art. 42 § 2 k.p.k.). W konsekwencji należy uznać, że jeżeli w toku postępowania przed sądem pierwszej lub drugiej instancji nie doszło do wydania orzeczenia w trybie art. 42 § 4 k.p.k., w kasacji nie można skutecznie wywodzić tezy o naruszeniu art. 41 § 1 k.p.k.

W niniejszej sprawie żaden z sędziów nie złożył żądania jego wyłączenia w postępowaniu, ani też strona w toku postępowania przed sądem I lub II instancji nie

wystąpiła z wnioskiem o wyłączenie któregośkolwiek z sędziów na podstawie art. 41 § 1 k.p.k., uzasadniając to znajomością sędziów z matką oskarżonego. Tylko na marginesie należy zauważyć, że wydaje się mało prawdopodobne, aby obrońca oskarżonego nie wiedział o tej okoliczności już w toku postępowania, co tym bardziej sugeruje instrumentalne podejście obrony do omawianego zarzutu kasacji. W takim stanie rzeczy zarzut kasacji nie mógł być skuteczny, co pociągało konieczność oddalenia kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Wobec powyższego orzeczono jak w sentencji.

r.g.